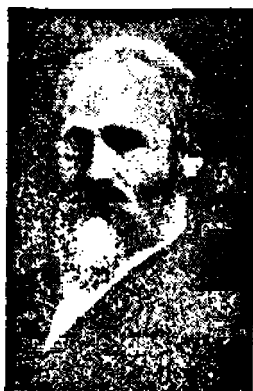

Isänmaallisuus miljoonien valossa

Kirj. Keir Hardie

Suomennoa "Säkenille".

Vähitellen, kovien kokemuksien kautta, oppii Englannin kansa ymmärtämään ne todelliset syyt, jotka johtivat Englannin sotaan. Nykyään suuressa

huudossa oleva "valtakunta"- (Empire) käsite on verrattain nuorta juurta. Viime vuosisadan ensimmäisellä puoliskolla sekä liberalit että tory-puoluelaiset pitivät Canadaa, Uutta Seelantia, Austraaliaa ja etelä-Afrikkaa pelkkänä emämaan raskaana kuormana. Mutta nyt kaikki on muuttunut; valtakunnan laajennusaate ja etenkin siirtomaitten laajentaminen värikkien kansojen keskuuteen, jotka ovat avuttomia nykyaikaisia armeijoita vastaan ja joista kokonaisia rotuja on asevoimin hävitetty sukupuuttoon, on tullut molempien puolueitten politiikan päävaltiksi; ja tätä tarkoitusta varten on kaikki muu muokkailtu sen mukaiseksi. Tätä varten kulutimme me armeijaamme ja laivastoomme 100,000,000 puntaa vuodessa ennenkuin nykyinen sota syntyi.

Sota ja raharuhtinaat

Mistä johtui tämä politiikan muutos? Viimeisen vuosisadan kolmena ensi-neljänneksenä Eng-

lannin tärkeänä alana oli kauppa ja teollisuus. Tehtailijat oppivat kokemuksien kautta, että ulkomaat ostivat heidän tavaransa yhtä mielellään kuin Englannin siirtomaat, ja sentakia ei heistä ollut tärkeätä "laajentaa valtakuntaa". Noina aikoina toistettiin monta monituista kertaa, että emämaalle olisi oikeastaan eduksi, jos neljä pää-siirtomaata eroisivat Englannista ja muodostuisivat itsenäisiksi valtioiksi, kuten Yhdysvallat.

Ajatustavan ja suunnan muutos tapahtui, kun huomattiin, että pääoma kasvoi nopeammin kuin mitä sitä voitiin sijoittaa kotimaahan. Pääoman täytyi saada uusia ja hyviä korkoantuottavia sijoituspaikkoja, ellei haluttu maan rikkauksien alenevan arvossaan. Miljonäärin miljoonat tulevat hänelle taakaksi, ellei hän tiedä mihinkä niitä sijoittaa ja lainata hyvää korkoa vastaan. Ja niin nämä viekkaat ja kavalat herrasmiehet alkoivat vilkuilla ulkomaille. Ulkomaiset hallitukset tarvitsivat "lainoja" sotajoukoilleen ja laivastoilleen, rautateille ja kanaville sekä kuninkaitten ja hallitsijoiden mukavuuksiin. Irstas ja heikko Egyptin hallitsija kuormitti kansaansa 70,000,000 punnalla, jonka englantilaiset ja ranskalaiset finanssipetkuttajat toimittivat sellaisilla keinoilla ja ehdoilla, mistä suoranainen petos ei ollut kaukana. Useita muitakin samanlaisia avuttomia uhreja kerittiin samaan tapaan. Siirtomaatkin alkoivat lainailla suuressa mittakaavassa; ja nyt on tulos edessämme. Koko politiikkamme, sota-,

meri-, ulkoma- ja kotimainen, on nuokattu niitten eduksi ja on heidän kontrollinsa alaisena, jotka omistavat ne kasvavat miljoonat, joita työ luo vuosi vuodelta raharuhtinaille. Kapitalistien omistamat päivä- ja iltalehdet pitävät ylistyspuheita imperialismille, militarismille ja lojaalisuudelle; saarnastuoleissa mennään samaa menoa, ja vieläpä meidän yleisistä kouluistakin alkaa nopeasti kehittyä näitten vaarallisten, epämorallisten oppien hautomisaikojaja.

Mitenkä pääomasijoitukset ovat kasvaneet

Huomatkaa miten Englannin raharuhtinaitten tulot siirtokunta- ja ulkomaasijoituksista kasvavat. Teollisuuden ja kaupan voitto muodostaa sangen pienen osan kokonaisuudesta. Vuonna 1899 David Giffen, aikansa suurimpia auktoriteetteja kaupan, teollisuuden ja finanssialalla, sanoi tulojen olleen ulkomailta, siihen luettuna kauppa ja sijoitukset, noin 118,000,000 punttaa, josta ainoastaan 18,000,000 punttaa tuli suoranaisesti kaupasta ja teollisuudesta ja loppusumma, 100,000,000 punttaa, tuli siirtomaa- ja ulkomaalainoista ja sijoituksista. Tarkastuksemme alammekin vuonna 1899 yksinomaan tästä ulkomailta olevien lainojen ja sijoitusten tuottamasta 100,000,000 punnan tulosta. Kun otamme perustaksi yhteiskuntapolitiikan tutkijan Mulhallin tiedonannot, niin huomaamme, että vuoden 1899 tulot olivat kohonneet noin 90 prosentilla vuodesta 1822. 70,000,000 punnan tulojen lisääntyminen noin kahdeksassakymmenessä vuodessa oli omiaan innostuttamaan sen saajat "Union Jackiin" (Englannin lippuun), jonka turvissa tämä "nousu" oli saavutettu.

Tullaanpa sitten vuodesta 1899

vuoteen 1909. Viimemainittuna vuotena luki George Paish "Royal Statistical Societyssä" selonteon "meidän" voitoistamme ulkomaisista sijoituksista. Tulot hän arvioi v. 1909 140,000,000 punnaksi. Kymmenessä vuodessa lisääntyivät ne siis 40,000,000 punnalla, keskimäärin 4,000,000 punnalla vuodessa. Viimeisimmän ja virallisimman tiedon ulkoma- ja siirtomaa-sijoitusten tuloista antoi Lloyd George, Englannin valtiosihteri, vastatesaan erääseen kysymykseen maaliskuun 10 päivänä. Se kuuluu seuraavasti: "Ulkomaille sijoitettu englantilainen pääoma on kokonaisuudessaan noin neljä tuhatta miljoonaa punttaa (4,000,000,000) ja siirtomaa- sekä ulkomaasijoituksista käsittävät tulot kaksi sataa miljoonaa (200,000,000) punttaa vuodessa.

Yhä uusia kultalähteitä pohatoille

Sodat aina tuottavat uutta kultaa rahapohatoitten säkkeihin. Lloyd George sanoo nykyisen sodan tulevan maksamaan 2,000 miljoonaa punttaa. Pääosa tästä suunnattomasta summasta tullaan ottamaan sotalainen neljän prosentin korolla; ja neljän prosentin korko kahdesta tuhannesta miljoonasta punnasta lisää vuodessa 60,000,000 punnalla meidän "patriotteimme" tuloja. Mutta huomattava osa tästä summasta tullaan ottamaan suoranaisella veroituksella ja siinä määrässä on korkosummaa alennettava. Tähän saakka on noin puolet suurten sotiemme menoista koottu suoranaisella veroituksella ja puolet otettu lainoina. Sata vuotta sitten kansakunnan tulot olivat 250,000,000 punttaa; nyt ne ovat 2,300,000,000. Voimme huoletta arvioida, että 500,000,000 miljoonaa tullaan ottamaan veroilla ja loput 1,500,000,000 otetaan lainoina, jois-

ta korkoa maksetaan 60,000,000 punttaa vuodessa. Sangen monta miljoonaa tarvitaan myös liittolais-temme rahastamiseen ja joittenkin maitten houkuttelemiseen tähän veriseen sotaan, mikä parhaillaan riehuu. Kun sota on ohi, tarvitsevat maat suuria summia laivastojensa korjauksiin ja uusien valmistamiseen, sodan tuhoamien rautateitten uudestirakentamiseen ja muuhun sellaiseen. Samoin syntyy myös rajaton määrä yhtiöitä avaamaan uusia mineraali-, öljy- ym. teollisuuksia Venäjällä, Persiassa ja Balkanilla, joissa maissa teollisuus on vielä kehdoissaan. Englantilaiset rahamiehet ovat ainoat, jotka voivat sijoittaa rahojaan näihin. Ranska ja Saksa tulevat olemaan vararikossa. Ainoastaan Yhdysvallat jäävät englantilaisten pohoittoitten mahdollisiksi kilpailijoiksi.

Kysyttäne, mitä tällä kaikella on imperialismiin ja sodan kanssa tekemistä?

Meidän diplomaattimme periytyvät yksinomaan ylä- ja rahaluokasta. Heidän velvollisuutensa on virkaannimittämisen jälkeen yksinomaan silmäillä ja suojella "Englannin etuja" niissä maissa, jonne ovat määrättyt. Mitä ovat "Englannin edut" Persiassa, Egyptissä, Intiassa, Afrikassa, vieläpä Canadassakin? Varmasti ei ainakaan näitten maitten asukkaitten hyvinvoinnin suojaamista. Ne "edut", joitten turvana ja laajentamista ajajina diplomaattimme pääasiallisesti toimivat, ei ole alkuasukkaitten kehittäminen, vaan koskevat ne niitä suunnattomia summia, joita hänen maamiehensä ovat joko lainanneet tai sijoittaneet. Tämä on jokaisen diplomatian tehtävänä ja ne, joitten takana on suurimmat armeijat ja laivastot, esiintyvät sitä julkeimmin. Rahapohottojen ja

teollisuus- ja kauppakapitalistien etujen suojeleminen on pääsyynä armeijoitien ja laivastojen syntymiseen ja nämä tekevät sodat mahdolltomaksi välttää.

Diplomaattien velvollisuudet

Diplomaatit ovat siis nykypäivinä puoltamassa maansa kauppaetuja. Meidän kauppaluokkamme pitää suurena rikoksena Saksan menestystä maailmankaupan alalla; sodan vastenmielisin ja alentavin ilmiö ilmaantui sanomalehtitaistelussa sodan aloittamiseksi Saksan kauppaa vastaan. Aniliinivärin valmistamiskokeet Englannissa ovat rauhottaneet näitä sieluttomia vehkeilijöitä ja he elävät siinä toivossa, että sota tulee musertamaan Saksan taidon ja kykeneväisyyden, jolloin Englannin kauppa ja teollisuus, huomaamatta kuitenkin sen kykenemättömyyttä, voisi kaapata Saksan tuottavat markkinat. Se on turha toivo, mutta se on olemassa ja on tepsivä argumentti näille luokille sodan jatkamisen puolesta.

Finanssi ja kauppa sentakia yhteisesti vetoavat yhteisten puolustajiensa, diplomaattien, suojelukseseen, diplomaattien, joitten vaikutus riippuu aseellisesta voimasta, mikä heidän hallituksellaan on käytettävänä.

Ja työläinen? Missä esiintyvät hänen etunsa sodassa sekä diplomaatiassa? Kaskas raadanta, alhainen palkka, korkeat elinkustannukset, kiduttavan korkeavuokraiset ja usein epäterveelliset asunnot, ajottainen työttömyys, huonoa opetusta saaneet lapset, itseäänuhraava vaimo, niukka ja kurja elämä — nämä häntä ahdistavat ja sota sekä diplomatia tätä kurjuutta yhä lujittaa. Ja kuitenkin työläisen raadanta ja uhrautuvaisuus on se perusta, josta imperialismi, siitä johdettavine militarismineen, nousee. Jos

työväenluokka olisi itseensä luotta-
va, niin ei olisi olemassa mitään ul-
komaadiploomatiaa, ei mitään vaati-
vaista militarismia, ei sotaa, eikä
suunnaton rikkaustulva virtaileisi
rikkaitten rahakirstuihin merien
takaa. Työläinenhän elämänsä ja
terveytensä menettämisen uhalla
nostaa mineraaleja maan uumenis-
ta, työskentelee nykyaikaisessa
Gehennassa, helvetissä, sulattaen
ne raudaksi ja teräkseksi. Hänen
raadantansa ja taitonsa muuntavat
näistä mahtavia sotalaivoja, jotka
ovat varustettuina mitä ihmeelli-
simmillä keksinnöillä, jotka hur-
maavat katselijan. Työläinen raa-
taa pelloilla, tuottaen ravintoa kan-
sakunnalle. Työläiset rakentavat
myllyt ja tehtaat, hikoilevat ja raa-
tavat niissä, valmistaan kaikille
vaatteita. Kun kourallinen itsek-
käättä ja epäpäteviä valtiomiehiä o-
vat syösseet kansakunnat teurasta-
maan toinen toisiaan, silloinkin kut-
sutaan työläinen täyttämään juok-
suhautoja, uhrantumaan kymme-
nin tuhansin sodan jalkoihin, mur-
haamaan työläistovereitaan, joihen
kanssa hän ei koskaan, eikä nyt-
kään, ollut pienimmässäkään riid-
dassa; työläistä komennetaan pet-
turi-rangaistuksen uhalla saatta-
maan miljoonien naisten ja lasten
sydämiin tuskaa ja huolta. Ja syy-
nä tähän on, kuten "Times'kin"
huomautti pari viikkoa sitten, yksinomaan tarkoituksena kartuttaa rik-
kaitten ja suurmiesten "itsekkäitä
etuja". Nykyinen sota ei riehua va-
pauuden pyhän asian tähden; sen
tarkoituksena ei ole suojella pieni-
en ja heikkojen kansojen oikeuk-
sia; sen tarkoituksena ei ole sorron
lopettaminen; sen tarkoituksena ei
ole kohottaa maahan poljettujen
asemia. Jos se olisi puhjennut tä-
tä tarkoitusta varten, jokainen Eu-
ropan hallitus olisi tehnyt kaikkensa
sodan puhkeamisen estämiseksi.

Nykyinen sota, kuten muutkin, on
syntynyt sen johdosta, että useat
suuret ja voimakkaat finanssiedut
sitä vaativat, koska valtiomiehet o-
vat olleet petollisia ja ovat pettä-
neet heille annetun luottamuksen ja
ovat petkuttaneet kansaa väärillä
uskotteluilla. Nykyinen sota tulee
lisäämään ainakin 60,000,000 pun-
nalla vuodessa suurten pankkiirien
ja rahamiesten jo ennestään paisu-
neita tuloja. Se lisää tällä hetkellä
mahdollisesti yhtä paljon kauppa-
ja teollisuusluokan voittoa. He
ovat korottaneet ruo'an ja hiilen
hintaa niin suunnattomasti, ilman
syytä, että nälkä ja kylmyys, sai-
raus-seuralaisineen, nyt tunkeutuu
ei ainoastaan aivan rutiköyhien ko-
teihin, mutta syöksee turmaan
useita yksinäisiä naisia ja jäseniä
siitäkin luokasta, jota kutsutaan
keskiluokaksi. Armeijanvarustajat,
joita liberaalinen sanomalehdistö
yhä kunnioittelee, heidän hyvästi
maksettujen ilmoitustensa johdos-
ta, on todistettu syyllisiksi siihen,
että varustavat sotamiehiä myrky-
tetyllä ravinnolla. Taistelurinta-
massa oleville sotilaille kenkiä ja
vaatteita hankkivien kontrahtorien
on havaittu hankkivan nahan si-
jasta ruskeata pahvia ja vaatteitten
sijasta arvottomia räösvyjä. Kaikki
näyttää sujuvan mädällä perustal-
la; jos kaikki väärinkäytökset saa-
taisiin ilmi, niin syntyisi aika veri-
löylyjä näitten kurjien, alhaisten,
rahaa-imevien patrioottien, "isän-
maan-ystävien", kukistamiseksi.

Sodan jälkeen — mitä?

Mutta sota loppuu. Mikä sen jäl-
keen on työläisten tilanne? Jon-
kun ajan perästä varmasti aletaan
palkkoja alentaa. Ja imperialistit,
rahastunut, omaisuutta omaava
hallitseva luokka, mikä tätä nykyä
niin ylpeilee työläisen isänmaalli-
suudesta, tulee yhä mahtavam-
mak-

si. Heidän tulonsa siirtomaa- ja ulkomaasijoituksistaan yhä lisääntyvät. Heidän voittoonsa ei kajota sotalainaa maksettaessa. Mutta työläiset ja pikku-liikemiehet tulevat tuntemaan koko ikeen niskassaan ja jokainen näistä "patriooteista" tulee yhä keskittämään voimiaan, pitääkseen työläisiä alhaisella elintasolla, johon ovat joutuneet.

Kun sota on enää haihtuva muisto verisestä painajaisesta, ja me jälleen seisomme vasten todellista elämää, silloin varmasti syntyy suuri

ja mahtava agitatiooni yleisen, yhtäläisen äänioikeuden, miehille ja naisille, aikaansaamisesta, jotta nämä tulisivat saamaan täydellisen kontrollivallan sekä kotimaisessa että ulkomaaisessa politiikassa, jotta he kykenevät murtamaan näitten valtaa ja voimaa omaavien imperialistien ja militaristien hallituksen ja kohottamaan heidän tilalleen kaikkien maitten kansojen tahdon ja siten aikaansaamaan varallisuutta, rauhaa ja sopusointuja kauan kärsineen ihmiskunnan keskuuteen.

□ □ □ □

Amerikan vapaudenpatsas.